

Hayatın başına ne gelse, hakikat noktasında güzeldir

Yirmi Beşinci Lem'a/ On Dokuzuncu Deva

Cemil-i Zülcelal'in bütün isimleri esmaü'l-hüsna tabir-i Samedanîsiyle gösteriyor ki güzeldirler. Mevcudat içinde en latîf, en güzel, en câmi' âyine-i samediyet de hayattır. Güzelin âyinesi güzeldir. Güzelin mehasinlerini gösteren âyine güzelleşir. O âyinenin başına o güzelden ne gelse, güzel olduğu gibi; hayatın başına dahi ne gelse, hakikat noktasında güzeldir. Çünkü güzel olan o esmaü'l-hüsna'nın güzel nakışlarını gösterir.

Hayat, daima sıhhat ve âfiyette yeknesak gitse, nâkıs bir âyine olur. Belki bir cihette adem ve yokluğu ve hiçliği ihsas edip sıkıntı verir. Hayatın kıymetini tenzil eder. Ömrün lezzetini sıkıntıya kalbeder. Çabuk vaktimi geçireceğim diye sıkıntıdan ya sefahete ya eğlenceye atılır. Hapis müddeti gibi kıymettar ömrüne adâvet edip, çabuk öldürüp geçirmek istiyor.

Fakat tahavvülde ve harekette ve ayrı ayrı tavırlar içinde yuvarlanmakta olan bir hayat, kıymetini ihsas ediyor, ömrün ehemmiyetini ve lezzetini bildiriyor. Meşakkatte ve musibette dahi olsa ömrün geçmesini istemiyor. "Aman güneş batmadı, ya gece bitmedi." diye sıkıntısından of! of! etmiyor.

Evet gayet zengin ve işsiz, istirahat döşeğinde her şeyi mükemmel bir efendiden sor "Ne haldesin?" Elbette "Aman vakit geçmiyor, gel bir şesbeş oynayalım." veyahut "Vakti geçirmek için bir eğlence bulalım." gibi müteellimane sözleri ondan işiteceksin veyahut tûl-i emelden gelen "Bu şeyim eksik, keşke şu işi yapsaydım." gibi şekvaları işiteceksin.

Sen bir musibetzedeye veya işçi ve meşakkatli bir halde olan bir fakirden sor "Ne haldesin?" Akli başında ise diyecek ki "Şükürler olsun Rabb'ime, iyiyim, çalışıyorum. Keşke çabuk güneş gitmeseydi, bu işi de bitirseydim. Vakıt çabuk geçiyor, ömür durmuyor gidiyor. Vakiâ zahmet çekiyorum fakat bu da geçer, her şey böyle çabuk geçiyor." diye manen ömür ne kadar kıymettar olduğunu, geçmesindeki teessüfle bildiriyor.

Demek, meşakkat ve çalışmakla, ömrün lezzetini ve hayatın kıymetini anlıyor. İstirahat ve sıhhat ise ömrü acılaştırıyor ki geçmesini arzu ediyor.

Ey hasta kardeş! Bil ki başka risalelerde tafsilatıyla kat'î bir surette ispat edildiği gibi; musibetlerin, şerhlerin, hattâ günahların aslı ve mâyesi ademdir. Adem ise şerdir, karanlıktır. Yeknesak istirahat, sükût, sükûnet, tevakkuf gibi haletler ademe, hiçliğe yakınlığı içindir ki ademdeki karanlığı ihsas edip sıkıntı veriyor. Hareket ve tahavvül ise vücuddur, vücudu ihsas eder. Vücut ise hâlis hayırdır, nurdur.

Madem hakikat budur; sendeki hastalık, kıymettar hayatı safileştirmek, kuvvetleştirmek, terakki ettirmek ve vücudundaki sair cihazat-ı insaniyeyi o hastalıklı uzvun etrafına

muavenettarane müteveccih etmek ve Sâni'-i Hakîm'in ayrı ayrı isimlerinin nakışlarını göstermek gibi çok vazifeler için o hastalık senin vücuduna misafir olarak gönderilmiştir. İnşâallah çabuk vazifesini bitirir gider. Ve âfiyete der ki sen gel, benim yerimde daimî kal, vazifeni gör, bu hane senindir, âfiyetle kal.